

Arrest

**nr. 59 906 van 18 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 4 februari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2010 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERVENNE, die loco advocaat V. VAN DER PLANCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers worden op 26 oktober 2009 door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Waver in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waarvan de geldigheidsduur verstreek op 31 december 2009. Diezelfde dag worden zij tevens in bezit gesteld van een verklaring van aanwezigheid (bijlage 3ter) in toepassing van artikel 41bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 48 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

1.2. Op 14 april 2010 wordt aan verzoekers het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekers dienen tegen deze beslissing op 14 mei 2010 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 21 mei 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot intrekking van de bijlage 13. Bij arrest nr. 49 041 van 4 oktober 2010 wordt het voormeld beroep verworpen.

1.3. Op 6 januari 2011 worden aan verzoekers opnieuw bevelen gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoekster:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid genomen op 14/12/2010 (1) (2)

wordt aan (...)

geboren te Maquela do Zombo, op (...)

van Angolese nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 11 jan. 2011 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Reden van de beslissing:

- art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 16980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; regelmatig verblijf verstreken sedert 31/12/2009.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

{..} Het minderjarig kind E.C.P.B.B. {..}, geboren op 13/07/2003, nationaliteit Spanje, volgt de toestand van de ouders"

- ten aanzien van tweede verzoeker:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid genomen op 14/12/2010

wordt aan P. I. J. {..}

geboren te Damba, op 23/12/1976,

van Angolese nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 11 jan. 2011 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Reden van de beslissing:

- art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; regelmatig verblijf verstreken sedert 31/12/2009.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

{..} Het minderjarig kind E.C.P.B.B. {..}, geboren op 13/07/2003, nationaliteit Spanje, volgt de toestand van de ouders”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van “de algemene beginselen van administratief recht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het algemeen principe “*pater legem quam ipse fecisti*”, schending van het algemene beginsel van adequate motivering van administratieve beslissingen, als algemeen beginsel zoals opgenomen in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als bijzondere verplichting zoals opgenomen in artikel 62 van de wet van 15 december 1980.”

Ter adstructie van het eerste middel betogen verzoekers:

“DOORDAT,

Het bevel om het grondgebied te verlaten faalt naar recht en tevens gebrekkig gemotiveerd werd.

TER WIJL,

De rechtspraak van de Raad van State is nochtans duidelijk voor wat betreft de kwaliteit van de motivering van administratieve beslissingen:

«Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation, la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (RvS, 25 april 2002, n°105.385).

De aangevochten beslissing is gegrond op artikel 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980 waarin wordt bepaald dat: (...)

Hieruit volgt dat:

- Enerzijds voorziet Belgisch recht dat de voormelde bepaling geen toepassing kent indien er) meer voordelige bepalingen vervat zijn in een internationaal verdrag (artikelen 6 en 7 van de wet van 15.12.1980).

In voorkomend geval bevat het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie bijzondere bepalingen die gunstiger zijn voor hen die in de hoedanigheid van EU-onderdaan genieten van het fundamentele recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (zie infra).

De Belgische autoriteiten zijn op de hoogte zijn van het EU-burgerschap van het kind doordat er wordt vermeld op de beslissing dat het kind de Spaanse nationaliteit heeft. Ondanks deze wetenschap werd de uitzondering, nochtans voorzien bij wet, niet toegepast.

- Anderzijds voorziet de Wet van 15 12 1980 expliciet in haar Hoofdstuk T van Titel II elke bepalingen van toepassing zijn op de situatie van EU-burgers. Het Hoofdstuk luidt immers:

“Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”.

De aangevochten beslissing is dan ook onwettig daar zij nalaat de bijzondere bepalingen in de wet en de bepalingen van het gemeenschapsrecht waarvan zij de omzetting is (in hoofdzaak richtlijn 2004/38) te vermelden. Dit terwijl er expliciet wordt vermeld dat het kind de Spaanse nationaliteit heeft.

De aangevochten beslissing beperkt zich tot de vermelding dat het kind de toestand van de ouders volgt zodat de beslissing onwettig is en bijgevolg vernietigd moet worden.

Dat de aangevochten beslissing dan ook het eerste middel schendt.”

2.2. In de toelichting van het eerste middel blijven verzoekers in gebreke in te gaan op verschillende van de door hen opgeworpen schendingen van de algemene beginselen van administratief recht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het principe *pater legem quam ipse fecisti*. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde beginselen zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekers slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde beginselen, is het op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekers door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. RvS 25 maart 1994, nr. 46.649; RvS 18 juni 1992, nr. 39.750). Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen

schendingen die niet naar behoren worden toegelicht, om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750).

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding door het artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1-2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de in overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of dat zij er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet hebben overschreden, dat hun regelmatig verblijf verstreken is sedert 31 december 2009 en dat hun minderjarig kind met de Spaanse nationaliteit de toestand van verzoekers volgt. Verzoekers maken met hun betoog niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De motieven van de bestreden beslissingen bestaan erin dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag; kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° (...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)."

Er wordt opgemerkt dat verzoekers het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet betwisten. Het determinerend motief van de beslissing is immers gelegen in de volgende vaststelling: *“verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden hebben.”*

Verzoekers betogen dat het Belgisch recht voorziet dat de bepalingen van de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet geen toepassing kennen indien er meer voordelige bepalingen vervat zijn in een internationaal verdrag, wat in casu volgens verzoekers het geval is, maar zij laten na uiteen te zetten welke bijzondere bepalingen in het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie gunstiger zijn en tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aanleiding kunnen geven. Het komt niet aan de Raad toe om de lacunes in verzoekers' betoog aan te vullen. De uiteenzetting van verzoekers dat de Belgische autoriteiten op de hoogte waren van het EU-burgerschap van hun kind en dat ondanks dit gegeven de uitzondering, voorzien bij wet, niet werd toegepast en dat hoofdstuk I van titel II van de Vreemdelingenwet als volgt luidt: *“Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden van een Belg”*, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft vastgesteld dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of dat zij er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Deze situatie wordt duidelijk geïllustreerd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties bedoeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en in feite van het bevel. Het gegeven dat het kind van verzoekers het EU-burgerschap bezit vormt op zich – in tegenstelling tot wat verzoekers trachten voor te houden – geen hinderpaal voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers wanneer – zoals in casu werd vastgesteld – blijkt dat zij reeds langer dan drie maanden op het grondgebied verblijven. Immers dienen ook een EU-burger en zijn familieleden wanneer zij langer dan drie maanden in het Rijk willen verblijven een aantal voorwaarden of formaliteiten te vervullen zoals vermeld in artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoekers de bij wet opgelegde stappen ondernomen hebben om een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied te verkrijgen, noch dat zij dit verkregen hebben. Derhalve kon de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, na vastgesteld te hebben dat verzoekers langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, in redelijkheid beslissen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1-2° van de Vreemdelingenwet. Gelet op de minderjarigheid van het kind van verzoekers is het niet onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelt dat het kind de toestand van de ouders volgt en dit op de bestreden beslissing als dusdanig vermeldt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van *“artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie tot toekenning van het recht op vrij verkeer en het verblijfsrecht op het grondgebied van de lidstaten, schending van artikel 40 en volgende van de Wet van 15 december 1980.”*

Ter adstructie van hun tweede middel betogen verzoekers:

“DOORDAT,

Het bevel de verwijdering voorziet van verzoeker, zijn partner en hun zoon, burger van de Unie met Spaanse nationaliteit.

TERWIJL,

De reeds aangehaalde bepalingen zouden moeten resulteren in de erkenning van hun verblijfsrecht in België op, grond van wat volgt:

a. Betreffende de situatie van het kind : EU-burger die reist in de EU: (...)

Artikel 21 van het Werkingsverdrag (oud art. 18 van het EG-Verdrag) bepaalt dat:

In voorkomend geval hebben Mijnheer en Mevrouw een verblijfsrecht in Spanje. Zij zijn naar België gekomen met hun minderjarig kind (B.P.E.C.), die de Spaanse nationaliteit heeft.

De Spaanse nationaliteit van het kind (B.P.E.C.) houdt in dat deze tevens over het EU burgerschap beschikt.

Immers, zoals het Hof van Justitie herhaalt in het arrest CHEN (19 oktober 2004 / C-200/02):

« § 25 En vertu de l'article 17, paragraphe 1, CE, est citoyen de l'Union toute personne ayant la nationalité d'un Etat membre. Le statut de citoyen de l'Union a vocation à être le statut fondamental des ressortissants des Etats membres (voir, notamment, arrêt Baumbast et R, précité, point 82) ».

Het arrest vermeldt uitdrukkelijk dat ieder die beschikt over de nationaliteit van één van de Lidstaten wordt beschouwd als EU-burger. In casu is dit het geval zodat (B.P.E.C.), in de hoedanigheid van burger van de Unie, geniet van het recht op Vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Lidstaten van de EU.

In hetzelfde arrest CHEN, preciseert de gemeenschapsrechter in het geval van een kind EU burger dat: « § 26 En ce qui concerne le droit de séjourner sur le territoire des États membres prévu à l'article 18, paragraphe 1, CE, il convient de relever que celui-ci est reconnu directement à tout citoyen de l'Union par une disposition claire et précise du traité. En sa seule qualité de ressortissant d'un Etat membre, et pariant de citoyen de l'Union, Catherine a le droit de se prévaloir de l'article 18, 5 partigraphie 1, CE. Ce droit de séjour des citoyens de l'Union sur le territoire d'un autre État membre est reconnu sous réserve des limitations et conditions prévues par le traité ainsi que par les dispositions prises pour son application (voir, notamment, arrêt Baumbast et R, précité, points 84 et 85,) » (wij merken op dat Catherine een kind was).

Eenzijds herhaalt het Hof in dit arrest dat onafhankelijk van de leeftijd, een EU-burger zich kan beroepen op het gemeenschapsrecht.

Anderzijds, en in lijn met haar constante rechtspraak, herhaalt het Hof dat het verblijfsrecht op het grondgebied van de Lidstaten, andere dan degene waarvan de burger de nationaliteit heeft, direct van toepassing is op elk EU-burger. Er wordt wel expliciet vermeld dat dit verblijfsrecht onderworpen is aan de beperkingen en voorwaarden voorzien in het Verdrag.

Artikel 7 § 1 van de Richtlijn 2004/38, betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden voorziet dat elke burger het recht heeft te verblijven op het grondgebied van een andere lidstaat gedurende een periode van meer dan 3 maanden: (...)

De vader van het kind (B.P.E.C.) beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Er werd vooreerst nooit een steunaanvraag ingediend bij steunuitkeringsorganismen zoals bijvoorbeeld het OCMW. Bovendien werkt verzoeker in het zwart en beschikt bijgevolg over inkomsten. De Heer (B.) moet in principe beschikken over een arbeidskaart B alvorens te mogen werken. Echter, doordat de inschrijving bij de gemeente op grond van familie van een EU-burger (artikel 40bis van de wet van 15.12.1980) niet werd aanvaard door de gemeente, is verzoeker in de onmogelijkheid om dergelijke arbeidskaart aan te vragen. Er wordt immers een legaal verblijf vereist, ofschoon op grond van ingeroepen gemeenschapsrecht dit wel degelijk het geval is, terwijl verzoeker volgens de autoriteiten illegaal op het grondgebied vertoeft.

Het kind (B.P.E.C.), burger van de Unie, is samen met zijn vader en moeder gedekt door een verzekering UROMUT zodat ook deze voorwaarde voldaan is (stuk 7).

Eisen dat de inkomsten persoonlijk zouden worden verworven door het kind gaat direct in tegen de rechtspraak van het Hof daar zij heeft erkend in § 33 van het arrest CHEN dat dergelijke eis een disproportionele inmenging inhoudt in de uitoefening van het fundamentele recht op vrij verkeer zoals gewaarborgd door artikel 18 EU (§ 33 «constituerait une ingérence disproportionnée dans l'exercice du droit fondamental de libre circulation de séjour garanti par l'article 18 CE ».)

Dit betekent bij gevolg dat er toepassing kan worden gemaakt van het bepaalde in artikel 40 van de wet van 15.12.1980: (...)

Dat de aangevochten beslissing dan ook het tweede middel schendt in de mate dat de gegeven motivering bepaalt dat het kind, een EU-burger, de toestand van de ouders volgt.

b. Betreffende het verblijfsrecht van de ouders van een burger van de Unie:

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: (...)

Artikel 41 bepaalt vervolgens: (...)

Hierboven werd reeds aangetoond dat het kind en zijn familie over een ziekteverzekering beschikken. Betreffende de inkomsten kan verzoeker onmogelijk bewijzen voorleggen aangezien de niet-erkenning van zijn verblijfsrecht inhoudt dat er geen arbeidskaart werd uitgereikt wegens het niet beschikken over een legaal verblijf in België. Verzoeker wenst er wel op te wijzen dat zij geen beroep doen op een uitkeringsorganisme.

Rekening houdende met voorgaande, betekent dit dan ook dat de ouder die geen burger van de Unie is, maar die de kosten van de burger van de Unie (het kind) draagt, zich kan beroepen op het recht van Vrij verkeer en verblijf in een lidstaat van de Unie (België). De enige voorwaarde die wordt gesteld is dat deze voor hem en het kind beschikt over voldoende inkomsten en een ziekteverzekering (§44 van het arrest CHEN : « ... à condition de disposer pour lui et son enfant des ressources suffisantes et d'une assurance maladie »)

Immers, het Hof heeft in hoofde van de ouder van het kind, burger van de Unie, een afgeleid verblijfsrecht erkend ten einde het kind, onderdaan van de Unie, toe te laten zijn fundamenteel recht op vrij verkeer en verblijf te laten uitoefenen:

« §45 Le refus de permettre aux parents ressortissant d'un Etat membre ou d'un Etat tiers qui a effectivement la garde d'un enfant auquel l'article 18 du Traité CE et Directive 90/364 reconnaît un droit de séjour (désormais Directive 2004/38) de séjourner avec cet enfant dans l'Etat membre d'accueil priverait de tout effet utile le droit de séjour de ce dernier. En effet, il est clair que la jouissance d'un droit de séjour par un enfant en bas âge implique nécessairement que cet enfant ait le droit d'être accompagné par la personne assurant effectivement sa garde et dès lors que cette personne soit en mesure de résider avec lui dans l'Etat membre d'accueil pendant ce séjour »

(CJUE, CHEN précité)

Op grond hiervan heeft het Hof dan beslist dat artikel 18 van de Richtlijn en het afgeleid recht een onbeperkt verblijfsrecht toekennen aan de minderjarige EU-onderdaan en laten de ouder, niet-onderdaan van de EU, toe van met hem te verblijven in een Lidstaat op grond van dezelfde bepalingen :

« confère, dans des circonstances telles que celles de l'affaire au principal, au ressortissant mineur en bas âge d'un Etat membre qui est couvert par une assurance maladie appropriée et qui est à la charge d'un parent, lui-même ressortissant d'un Etat tiers, dont les ressources sont suffisantes, pour que le premier ne devienne pas une charge pour les finances publiques de l'Etat membre d'accueil, un droit de séjour à durée indéterminée sur le territoire de ce dernier Etat. Dans un tel cas, ces mêmes dispositions permettent au parent qui a effectivement la garde de ce ressortissant de séjourner avec lui dans l'Etat membre d'accueil » §47, arrêt CHEN précité)

c. Betreffende de vereiste van een arbeidskaart voor de ouders van een burger van de Unie:

Alhoewel de niet-toekenning van de arbeidskaart niet onder de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt, is het toch nuttig van de Raad hierover enige uitleg te verschaffen.

Immers, zoals meerdere malen aangehaald moet verzoeker (indirect het kind) aantonen over voldoende inkomsten te beschikken alvorens het verblijfsrecht op grond van familie van een EU-onderdaan te kunnen inroepen. Inkomsten die verzoeker op dit ogenblik enkel kan halen uit zwartwerk omdat het recht om betaalde arbeid te mogen verrichten in België ten minste inhoudt dat betrokkene legaal verblijft, quod non!

Nochtans is verzoeker, in de hoedanigheid van familie van een EU-burger (het kind) in principe vrijgesteld van de vereiste van een arbeidskaart.

Art. 2 van Koninklijk besluit houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers bepaalt immers: (...)

Echter, de beambte van de gemeente meende dat er geen bijlage 19ter aan verzoeker kon worden uitgereikt zodat verzoeker de facto niet kon genieten van deze vrijstelling.

Hierdoor is het dan ook duidelijk dat verzoeker geen andere keuze heeft dan zwart te werken ten einde over inkomsten te kunnen beschikken om zo conform het gemeenschapsrecht een verblijfsrecht in te roepen.

De aangevochten beslissing heeft nagelaten de situatie van het kind (B.P.E.C.) en zijn ouders te bekijken in het licht van het gemeenschapsrecht wat had moeten leiden tot een erkenning van hun verblijfsrecht in België.

Deze erkenning zou tevens met zich meebrengen dat verzoeker vrijgesteld zou zijn geweest van de vereiste over een arbeidskaart B te beschikken zodat hij in de mogelijkheid was geweest van op legale manier inkomsten te verwerven.

Voor alle opgegeven redenen moet de aangevochten beslissing vernietigd worden wegens schending van het recht zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie."

2.6. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers van mening zijn dat zij wel gerechtigd zijn om op het Belgische grondgebied te verblijven.

De Raad herhaalt dat het hoofdmotief van de bestreden beslissingen erin bestaat dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd en dat hun regelmatig verblijf verstreken is sedert 31 december 2009. Er wordt andermaal opgemerkt dat verzoekers het hoofdmotief van de bestreden beslissingen niet betwisten. De Raad stelt vast dat dit motief volstaat om de beslissing te schragen.

Verzoekers pogen in het verzoekschrift in essentie aan te tonen dat zij op grond van het artikel 21 van het Werkingsverdrag, het arrest Chen, het artikel 7, §1 van de Richtlijn 2004/38, artikel 2 van "Koninklijk besluit houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers", en de artikelen 40, 40bis en 41 van de Vreemdelingenwet gerechtigd zijn om op het Belgische grondgebied te verblijven. De Raad merkt op dat deze grieven van verzoekers de pertinentie van het ene determinerende motief van de bestreden beslissing op zich niet aantasten en dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekers de geëigende procedure hebben

gevolgd voor personen die zich in de situatie van artikel 40 *“en volgende”* van de Vreemdelingenwet bevinden. Dienaangaande verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.4. Daarenboven wordt opgemerkt dat verzoekers zich voor het eerst ter gelegenheid van hun inleidend verzoekschrift voor de Raad op voornoemde gegevens steunen. De Raad wijst erop dat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande de persoonlijke situatie van verzoekers.

In zoverre het de bedoeling van verzoekers blijkt te zijn om aan de hand van hun betoog hun persoonlijke situatie door de Raad te laten heronderzoeken, dient te worden benadrukt dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1-2° van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad wijst erop dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen, wat in casu niet het geval is. De omstandigheid dat verzoekers in het middel een verantwoording pogen te geven waarom zij wel gerechtigd zouden zijn op het Belgische grondgebied te verblijven en waarom zij zich wel zouden kunnen beroepen op artikel 40 *“en volgende”* van de Vreemdelingenwet, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekers maken bovendien niet duidelijk waarom zij niet de nodige stappen hebben ondernomen om hun verblijf in België te legaliseren. Verzoekers beperken zich slechts tot een blote bewering dat zij verhinderd werden om zich in te schrijven op grond van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet (zie onder andere *“uiteenzetting van de feiten”* en uiteenzetting van het tweede middel in het verzoekschrift) doch maken dit op generlei wijze aannemelijk. Evenmin zijn er indicaties in die richting voorhanden in het administratief dossier. Indien verzoekers ervan overtuigd zijn dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 *“en volgende”* van de Vreemdelingenwet kunnen zij nog altijd via de geëigende procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden indienen en een verblijfsrecht verkrijgen.

Er dient opgemerkt te worden dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat verwerende partij verplicht is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Dergelijke vaststelling door verwerende partij heeft geen uitstaans met het feit dat de zoon van verzoekers de Spaanse nationaliteit heeft en burger van de Unie is en dat verzoekers een verblijfsrecht hebben in Spanje. Het loutere feit dat verzoekers over een verblijfsrecht in Spanje beschikken en hun zoon de Spaanse nationaliteit heeft, maakt niet dat verzoekers zonder meer toegelaten zijn tot verblijf van meer dan drie maanden op het Belgische grondgebied.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER